

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 247/2020
19.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Игор Анђелковић, адвокат из ..., против тужене „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Миле Ристћ, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. 1188/15 од 17.06.2015. године, у седници од 19.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1.1188/15 од 17.06.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1.1188/15 од 17.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1. 879/13 од 08.04.2014. године ставом првим изреке тужена је обавезана да тужилци исплати неисплаћени додатак на зараду за период од 23.09.2010. године до 01.09.2013. године, у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади парничне трошкове у износу од 85.398 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1.1188/15 од 17.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погршене примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужилца је доставила одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Тужена се у ревизији позвала на пресуду Апелационог суда у Крагујевцу и наводи да је изражен

другачији правни став у односу на побијану пресуду, али ова одлука уз ревизију није достављена. Странка која подноси посебну ревизију због уједначавања судске праксе дужна је да уз ревизију достави судске одлуке на које се позива, да би Врховни касациони суд утврдио јесу ли испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије. Будући да тужена уз ревизију није доставила другачије судске одлуке, то нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом од 19.09.2013. године тужила је тражила да јој тужена исплати мање исплаћену зараду у укупном износу од 100.000 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станијевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић